

Добритѣ хора бързо прилѣпватъ единъ къмъ другъ. Изглеждаше, че благодѣтельтъ на Козета нѣмаше никаква работа. По цѣль день стоеше той въ кѣши, гледаше какъ тя си играеше съ куклата и съ други играчки, караше я да се облича по-добрѣ, разказваше ѝ за майка ѝ и я учеше постоянно да чете. По всичко личеше, че човѣкътъ не може да живѣе безъ дѣтето. Денемъ той я извождаше по улицитѣ, въ градинитѣ да играе съ другитѣ момичета и пакъ я завеждаше дома, като ѝ купуваше всичко, отъ което тя имаше нужда и което пожелаше. Така се минаваха лесно и незабѣлѣжено днитѣ. Козета напълнѣ, разхубавѣ се и почна бърже да расте.

Непознатиятъ не обичаше да разказва на момичето, какъвъ е, отдѣ е, защо живѣе самичкъ. Па изпървенъ тѣзи въпроси и не я интересуваха. Но тя забѣлѣза, че човѣкътъ е постоянно безпокоенъ, постоянно замисленъ. Само като се вѣстѣше тя при него, той се развеселяваше. Той често напускаше наетитѣ кѣши и бързо се мѣстѣше отъ едина край на града въ другия. Имаше случаи, когато той просто бѣгаше отъ едно мѣсто на друго и когато Козета не можеше да върви съ него, той я носѣше на гърбъ. Така той се кри въ разни мѣста и винаги добрѣ гледаше Козета. Минаха се много години. Тя отрасте и стана голѣмо момиче. Почна да се занимава сама, безъ да я кара нѣкой, съ кѣшна работа и показва голѣма похватностъ въ всичко.

Благодѣтельтъ на Козета бѣше много милостивъ човѣкъ. Той често раздаваше милостиня на разни бѣдни. Кога отиваше при сиромаситѣ, водѣше и Козета. Раздаваше пари, хлѣбъ, дрехи, обувки. И това докарваше голѣма радостъ на Козета, защото тя добрѣ помнѣше студа и глада.